

Román o Koruně, spiknutí
a vévodkyni z Windsoru

GEORGIE
BLALOCKOVÁ

NEBEZPEČNÉ AMBICE
WINDSOROVÝCH

GEORGIE BLALOCKOVÁ

NEBEZPEČNÉ
AMBICE

WINDSOROVÝCH

GEORGIE BLALOCKOVÁ

NEBEZPEČNÉ
AMBICE
WINDSOROVÝCH

PŘEKLAD

Iva HARRISOVÁ

Název anglického originálu: The Windsor Conspiracy
Český název: Nebezpečné ambice Windsorových
Autorka: Georgie Blalocková
Překlad: Iva Harrisová

První vydání: William Morrow, *An Imprint of HarperCollins Publishers.*
2024

Grafika obálky: Mariola Proch | Zespół HarperCollins Polska

Odpořdná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Bohdana Hythová
Jazyková korektorka: Dana Wotřelová

© 2024 by Georgie Blalock

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Vřechna práva vyhrazena, vřetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoli podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buřto výplodem autorčiny představivosti, nebo je použila ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímř vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Mumtaz Mustafa

Fotografie na obálce: © Chronicle/Alamy Stock Photo

Vřechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-1183-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1184-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1185-0 (PDF)

*Velmistru Floydů Burkovi a své rodině tradičního
amerického karate za přátelství, sílu a vyrovnanost,
které jste mi poskytli během tréninku*

PRVNÍ KAPITOLA

Château de Candé, Francie, 12. května 1937

„Její Veličenstvo královna povstala z korunovačního křesla a schyluje se k aktu pomazání.“ Z rádia praskal hlas hlasatele BBC a odrážel se od dubového obložení a starých knih v knihovně na Château de Candé. Do oken šlehal prudký déšť, zakrýval výhled do zámeckých zahrad a dodával místnosti na lezavém chladu. „Královna klečí před oltářem. Arcibiskup jí pomaže temeno hlavy svatým olejem. Navlékne jí prsten na prsteník pravé ruky.“

Wallis Simpsonová zatnula prsty pod bradou v pěst a ve světle lampy se zablyštěl devatenáctikarátový, čtyřhranný smaragd na zásnubním prstenu od vévody z Windsoru. Upírala pohled na velké rádio Zenith, ve tváři kamenný výraz, ale Amelii neušlo, že se jí nepatrně prohloubily jemné vrásky v koutcích úst a napjala se jí už i tak strohá brada. Amelia téměř slyšela, co si sestřenice myslí. *To jsem měla být já.*

„Paní Simpsonová, dorazil monsieur Mainbocher na zkoušku vašich šatů,“ oznámil barytonem hodným dalšího rozhlasového hlasatele pan Hale, anglický vrchní sluha Bedauxových.

„Teď ne,“ vyštěkl vévoda z Windsoru a škulbl prstenem na malíčku.

Fern Bedauxová sebou trhla a pan Edward Metcalf a jeho manželka si vyměnili rychlý pohled. Dokonce i Detto, Prisie a Pookie, kernteriéři vévody a Wallis, zvolili radši předložku před krbem než vévodův klín. Ve Westminsterském opatství probíhala korunovace jeho bratra a švagrové, místo něho a Wallis. „Arcibiskup přináší od oltáře korunu a pokládá ji na hlavu královně,“ pokračoval hlasatel BBC.

Teta Bessie, jednu stranu starého obličejce uvolněnou po mozkové mrtvici před několika lety, zachytila Ameliin pohled a pokývla na pana Halea.

Amelia vyskočila na nohy a prošla spěšně přes sousední hudební salónek. Kývla na služebné leštící dřevěnou parketovou podlahu při přípravě nadcházející svatby bývalého anglického krále a ženy, kvůli níž se vzdal trůnu.

Amelia se zastavila v jídelně obložené tmavým dřevem a zhluboka se nadechla. *Tohle je teď moje práce.*

Vyšla před zámek. „Dobré ráno, monsieur Mainbochere. Paní Simpsonová je momentálně zaneprázdněná, ale za okamžik za vámi přijde. Buďte tak hodný a následujte mě, odvedu vás do její šatny.“

„A vy jste kdo?“ otázal se s despektem módní návrhář amerického původu. Stejná nadřazenost vyzařovala i z jeho dvou elegantních asistentek. Dokonce i asistentka nesoucí vak s Wallisinými svatebními šaty se na Amelii dívala, jako by patřila k odpornému davu novinářů obléhajících zámeckou bránu.

„Amelia Bradfordová,“ špitla Amelia a pak si odkašlala a promluvila hlasitěji. „Osobní sekretářka paní Simpsonové.“ Pomlčela o tom, že je zároveň Wallisina sestřenice

z třetího kolene. Už i tak vypadala jako chudá příbuzná, v obyčejné sukni a v kabátku z hnědé vlny. „Pojďte, prosím, se mnou.“

„Zajisté.“ Návrhář pokynul, aby šla Amelia jako první.

„Co to má, proboha, na sobě?“ zeptala se francouzsky asistentka ve skvěle padnoucím kostýmku své kolegyně, když je Amelia prováděla úzkou kamennou chodbou v normanském slohu s dřevěnými trámy na stropě a po točitém kamenném schodišti do prvního patra.

„Asi ten model našla na dně staré truhly,“ utrousila druhá asistentka.

Amelia jim dokonale rozuměla. V Oldfields vynikala ve francouzštině, k velkému úžasu matky, která nechápala, k čemu bude dceři dobré vzdělání.

Kdyby mě teď matka viděla, nevycházela by z údivu, napadlo Amelii. Ovšem za předpokladu, že by v sobě matka sebrala dostatek zájmu o své nejmladší dítě. Po otcově smrti nevěnovala Amelii téměř pozornost. Dcera pro ni představovala jenom nechtěnou a trapnou nepřijemnost.

„*Taisez-vous,*“ zavelel monsieur Mainbocher, když došli do prvního patra a asistentky si přestaly vyměňovat jedovaté poznámky. Uhladil si husté, napomádované vlasy od pěšinky po straně a pobídl Amelii s o malinko větší úctou, aby šla dál. „Mademoiselle?“

„Madame, kdybyste dovolil, jsem vdova,“ opáčila Amelia s bezvadným francouzským přízvukem.

Asistentky zrudly v obličeji. Monsieur Mainbocher pouze povytáhl obočí.

„Až přetvořím v zázrak paní Simpsonovou, udělám divy i s vámi,“ přislíbil francouzsky.

„To je od vás nesmírně laskavé,“ opáčila Amelia také francouzsky, aniž by jeho nabídku přijala, či odmítla. Novou garderobu si nemohla dovolit, zejména ne od vyhlášeného módního návrháře. „Tak jsme tady.“

Amelia otevřela dveře do soukromého apartmá Bedauxových. Pan a paní Beauxovi, majitelé Châte de Candé, pořádali svatbu vévody a Wallis a paní Bedauxová byla natolik laskavá, že se přestěhovala do jiné místnosti a poskytla Wallis k dispozici své vlastní prostory. Amelia provedla návrháře a jeho asistentky malým vestibulem do umně vyvedené šatny. Byla větší než většina podkrovních ložnic pro služebnictvo, měla světle zelené stěny se zabudovanými zásuvkami s křišťálovými kulovými úchytkami a s osvětlenými skříněmi s prosklenými dveřmi.

Na konci krátké chodby, těsně za botní skříní, měl pan Bedaux pracovní obloženou tmavým dřevem, kde přespávaly Amelia a teta Bessie; teta Bessie na posteli a Amelia na lehátku na kolečkách vedle tety. Pan Bedaux byl na služební cestě v Německu a Amelia pracovala u jeho psacího stolu. Nebo se o to alespoň snažila, zavalená Wallisinými účty, stvrzenkami a itineráři pro londýnskou floristku, varhaníka, kloboučníka a všechny ostatních podílející se na svatbě. Asistentka s perfektně upravenými vlasy a nehty vyndala opatrně z vaku na oblečení světle modré šaty a pověsila je na pozlacený háček mezi okny.

„Jsou nádherné.“ Amelia vzala do prstů sukni z hedvábného krepu a napadlo ji, jak by asi vypadaly její svatební šaty, kdyby se vdávala za jiných okolností. Jacksona si vzala ve svém cestovním kostýmu ve svatební kapli první presbyteriánské církve v Elktonu v Marylandu. Každou vteřinu

pětiminutového obřadu se bála, že dovnitř vrazí její nevlastní otec a učiní všemu přítrž, svatba však proběhla bez zádrhelů.

Amelia povolila prsty a nechala sklouznout látku na původní místo. *Měla jsem poslechnout Theodorea*. Ušetřila by si tím spoustu bolesti a problémů.

„Říkám té barvě Wallisina modrá,“ oznámil monsieur Mainbocher anglicky. „Nechal jsem to hedvábí na zakázku obarvit, aby jí ladilo s očima. Její oči jsou ty nejkrásnější, jaké jsem kdy viděl.“

„V tom případě jste jich viděl hodně málo.“ Od dveří zazněl Wallisin úsečný hlas s podivnou kombinací britského a jižanského přízvuku. Pookie, Prisie a Detto se jí drželi poslušně v patách a uložili se na kobereček u topného roštu. Wallis podala monsieur Mainbocherovi ruku a ten ji pozvedl k ústům. Jeho asistentky se Wallis poklonily, jako by byla královna, a k Amelii přistoupila mlčky teta Bessie. „Jsem ráda, že jste tady. Už bych nevydržela poslouchat tu tlustou skotskou kuchařku, jak svým nemastným neslaným hlasem odříkává přísahu. Zní to jako skřípání nehtů na tabuli,“ prohlásila Wallis.

Pak zašla za zástěnu v rohu místnosti a převlékla se z tmavomodro-bílého vlněného kostýmu do svatebních šatů. „Štve mě, že na sebe strhla veškerou slávu, zatímco já hniju v těchhle stojatých francouzských vodách.“

„Zastínila byste ji, i kdybyste na sobě měla pytel na brambory.“ Wallis se vynořila zpoza zástěny a monsieur Mainbocher ji vzal za ruku a pomohl jí na stoličku před oknem. „Nepotřebujete korunu, abyste byla královna.“

„Ale potřebuju krále, a ten mi chybí.“

Všichni strnuli.

„Wallis, máš něco lepšího než krále. Máš skutečnou lásku,“ upozornila teta Bessie.

„Samozřejmě, a jsem za to šileně vděčná.“ Wallis pohlédla zlostně na asistentky, které se činily se špendlíky a s krejčovským metrem na zvonové sukni a přiléhavém pase šatů.

Když byl monsieur Mainbocher spokojený, že je všechno dokonale olemované, obroubené a nařasené, Wallis se opět převlékla a zazvonila na pana Halea, aby doprovodil návrháře a jeho asistentky ke dveřím.

„Wallis, musíš se chovat před neznámými lidmi zdrženlivěji,“ pravila teta Bessie, když vešla s Amelií za Wallis do její ložnice. „Tyhle nafoukané holky můžou zopakovat tvá slova před novináři.“

„Kdyby to udělaly, už by nikdy nepřičichly v Paříži k práci, a jsou si toho vědomy. Budou držet jazyk za zuby.“ Wallis přistoupila ke krbové římse z růžového mramoru a narovnála pozlacené hodiny, které posunula služebná při utírání prachu. Místnost byla vymalovaná sytou máslovou barvou zvýrazňující bílé táflování a nábytek ve stylu Ludvíka XVI. Psi vyskočili na postel a uvelebili se na nadýchané přikrývce. „Kromě toho nemůžu tuhle fasádu zachovávat každou vteřinu až do konce života.“

„Pokud se ti to nepodaří, snese se na tebe kritika, že věvoda kvůli tobě přinesl oběť, které nejsi hodná.“

„Nikdy jsem ho o tu oběť nežádala, a teď jsem do ní zabředla stejně jako on. Ale on dostal na rozdíl ode mě, co si přál, zatímco já jsem ostrouhala.“ Wallis rozhodila rukama a poprvé od doby, co Amelia před týdnem přijela, odhodila obvyklou masku strohého klidu. „Společně se všemi těmi

svými hloupě se uculujícími pochlebníky tvrdil, že se stanu královnou nebo alespoň ženou, která hýbe trůnem, pak se však začala potápět loď, všichni z ní vyskočili a nechali mě jít ke dnu s kapitánem.“

„S kapitánem, který je ti plně oddaný,“ upozornila teta Bessie.

„Kdyby byl stejně oddaný myšlence udržení koruny, nevězeli bychom v téhle šlamastyce, ale stáli ve Westminster-ském opatství.“ Wallis se zabořila do jednoho z křesílek potažených hedvábím a opřela si hlavu o štíhlé ruce s opatrně ohnutými prsty, aby si nerozcuchala pečlivě uhlazené a nakadeřené vlasy rozdělené výraznou pěšinkou. „Vzdal se téměř bez boje. Místo toho, aby nás sledovaly a klaněly se nám hlavy států a stovky lidí, se ze mě stala krutá čarodějnice, která ukradla krásného britského krále. Pronásledují mě novináři, vyhnali mě z Británie a Cookie dělá, co může, aby proti mně všechny poštvála.“

„Na tohle nesmíš myslet,“ prohlásila teta Bessie. „Musíš myslet na budoucnost.“

„Na nic jiného nemyslím.“ Wallis se postavila, začala přecházet po místnosti a otáčela při tom zásrubním prstenem na ruce. „Co nás čeká? Nemáme domov, postavení ani žádnou skutečnou prestiž. Musíme ze sebe něco udělat, i z tohohle manželství, a celý svět nás při tom pozoruje a čeká, až selžeme.“

„Neselžete.“ Teta Bessie položila Wallis ruku na rameno a uklidnila ji způsobem, jakým to dokázala pouze ona. „To si nemůžete dovolit.“

Wallis si přitiskla tetinu vrásčitou ruku na hrudník. „Co si počnu, až se vrátíš do Ameriky? Bez tebe to nevydržím.“

„Pomůže ti Amelia.“

Obě se otočily k Amelii, která by nejradši vzala do záječích a vrátila se do Marylandu. Nic z dětství stráveného v Baltimoru ani z manželského života ve Wellesley, dokonce ani rok na vyšší odborné škole Katharine Gibbsové pro sekretářky a vedoucí pracovnice, ji nepřipravilo na osobní záležitosti vévodkyně. Nepřipadalo však v úvahu, aby utekla. Ani v Baltimoru ani ve Wellesley nezůstalo cokoliv, k čemu by se mohla vrátit. Podobně jako Wallis i jí nezbyvalo nic jiného než uspět. „Zajisté.“

Wallis našpulila červené rty. „Ještě se uvidí.“

Otevřely se dveře a dovnitř vpochodoval vévoda, v ruce dopis s královským znakem přes horní okraj papíru. Zamával jím nad blondatou hlavou, jako by chtěl odehnat jeho obsah. „Právě dorazil sir Walter a neuvěříš, co mi doručil. Tohle! Představu Buckinghamského paláce o svatebním daru.“

Psi se rozštěkali, nakažení vévodovým rozrušením. Sir Walter Monckton býval vévodovým právníkem a fungoval jako prostředník mezi znesvářenými bratry, králem Jiřím a vévodou, což Amelia zjistila hned první den v práci, když mu Wallis poslala rozhořčený telegram, v němž si stěžovala, jak hrozně se k ní chová britský tisk.

„Ticho!“ zavelela Wallis a psi zmlkli a usadili se zpátky na příkrývku.

„Palác ti odmítá přiznat titul Její královská Výsost,“ vyštěkl vévoda. „A vymysleli si nějaký právní důvod, proč to můžou udělat. Manželka má nárok na pocty svého manžela. Jsem královská Výsost a budeš jí i ty.“

Vévoda zamával dopisem Wallis před obličejem, a ta mu ho vytrhla z prstů a probodla vévodu káravým pohledem,

který ho přinutil sklonit hlavu. Wallis se dala do čtení, zatímco vévoda čekal s rukama za zády jako provinilý školák.

„Vězí za tím tlustá skotská kuchařka. Tvůj bratr nemá dost odvahy, aby se postavil manželce, nebo aby trval na něčem takhle podvodném.“ Wallis odhodila dopis do ohniště napospas plamenům.

„Hned bratrovi zavolám a vliju do něj trochu odvahy,“ pohrozil vévoda svým vysokým, nosovým hlasem.

„Ani náhodou. Pokoušejí se nám ublížit, což se jim nepovede, protože máme jeden druhého.“ Wallis uhladila svýma štíhlýma rukama klopý vévodova obleku. „Máme svou lásku, svůj společný život. Copak záleží na nějakém líbivém titulu?“

„Ale...?“ Vévoda vrhl lítostivý pohled po ohořelém dopise.

„Ne, tímhle se budeme zabývat až po svatbě. Kdybychom teď začali vyšilovat, sir Walter se vrátí do Buckinghamského paláce a podá Cookie neprodleně zprávu, jak nás její rána zasáhla. To nesmíme připustit. Nasad před svým novým hostem šťastnou tvář a předstírej, že tě nemůže nic rozhodit. Svůj případ začneme řešit ve vhodnější době.“

„Samozřejmě. Jsi neskutečně rozumná. Nevím, co bych si bez tebe počal.“ Vévoda si Wallis přitáhl, aby ji políbil, ale Wallis se otočila a polibek dopadl na tvář. Vévoda si toho buď nevšiml, nebo mu to nevadilo, a jen si promnul potěšeně ruce. „Povím siru Walterovi pouze o našem štěstí, které má vyřídit královně Alžbětě.“

Téměř doslova uprchl z místnosti.

„Ta potvora,“ zamumlala Wallis. „Pěkně se jí pomstím, i celé její zemi, za to, co mi provedla.“

„Na chvíli bys měla předstírat, že jsi v sedmém nebi,“ poradila teta Bessie.

„Nedělám po celou dobu nic jiného.“ Wallis nasadila oslnivý úsměv a odešla za svým snoubencem, v patách za sebou psy.

„Miluje ho?“ otázala se Amelia. Některé americké noviny psaly o Wallis a vévodovi jako o lásce století. Britský tisk na druhé straně Atlantiku Wallis obviňoval, že zničila jejich milovaného krále. Tvrdil, že ho uhranula svými podivnými sexuálními praktikami, které se naučila ve dvacátých letech v Číně, a rozvedla se s Ernestem Simpsonem jen proto, aby se stala královnou. Vyžíval se v tom, že se jí nepodařilo uchvátit korunu.

„Wallis ho má svým způsobem ráda, ale nikdy se nesmíří se situací.“ Teta Bessie si odevzdaně povzdechla za mohutného pozvednutí a poklesnutí bujného poprsí. „Vždycky měla namířeno hodně vysoko, tentokrát příliš vysoko. Teď musí hrát s kartami, které dostala do ruky, a to ji nesmírně stresuje. Dohání ji to k tomu, aby říkala věci, jež nemyslí vážně. Určitě chápeš její postavení líp než kdokoliv jiný.“ Teta Bessie se posadila na okraj postele a ukázala Amelii, aby si sedla vedle ní.

„Ano, to je pravda.“ Amelia rozevřela a sevřela levou ruku. Prsteníček bez zlatého snubního prstýnku jí pořád připadal zvláště prázdný. Prstýnek prodala, aby zaplatila první semestr na škole pro sekretářky. „Neřekla jsi jí o mých dluzích, že ne?“ ujistila se.

„Řekla jsem jí dost na to, abys získala tuhle práci, ale nikdy jsem se s ní ne bavila o podrobnostech, přesně jak sis přála, jednou jí však budeš muset o všem povědět.“

„Na to je ještě čas. Nechci, aby se bála, že jí ukradnu stříbrné přístroje jenom proto, abych měla na právníka. Už teď si myslí, že jsem neschopná.“

„Nic takového si nemyslí. Jakmile se všechno uklidní a zvyknete si na sebe, budete spolu dobře vycházet, jako tehdy u sestřenice Lelii. Hodně se od Wallis naučíš. Udělá z tebe nejžádanější osobní sekretářku po celé Evropě. To je víc, než čeho bys dosáhla v Baltimoru. A také ti přivede do cesty vhodné džentlmeny. Jeden z nich tě možná vyzvedne do nebes a dá ti zapomenout na pachtění, aby ses uživila. Třeba bude mít i titul.“

„Děkuju, nechci. Podle toho, jak jsem stačila poznat aristokraty, nestojí ani jeden z nich za snažení.“

„Souhlasím.“ Obě ženy se rozvihňaly a teta Bessie potom zvažněla. „Bude se mi odjíždět lehčeji s vědomím, že jsi tady. Wallis potřebuje veškerou dostupnou podporu, zejména od rodiny, jíž může věřit. Slib mi, že uděláš všechno pro to, aby nepodlehla svým nejhorším sklonům. Já jsem se o to pokusila a neuspěla tolikrát, že je mi jasné, že to není snadné. Pokud se ti však nepodaří zachránit ji samu před sebou, pouč se od ní, zejména z jejích chyb. Tyhle lekce by ti měly být k užitku.“

„Copak jsem se dostatečně nepoučila během uplynulých tří let?“

„Ještě ses nenaučila, jak věřit sama v sebe a ve své schopnosti.“ Teta Bessie vzala Amelii za nervózní ruce. „Slib mi, že se pokusíš i o tohle.“

Amelia si nebyl jistá, jestli to dokáže. Podobně jako Wallis jednala impulzivně, ale udělá všechno pro to, aby Wallis pomohla a aby se za ni teta Bessie nestyděla. Teta

byla jediný rodinný příslušník, který ji neodsoudil, když utekla s Jacksonem, a nezavrhla ji ani po jeho smrti. Bez její pomoci by se patrně utopila ve svém ponížení. Amelia otočila ruce a teta Bessie jí je pevně stiskla. „Udělám, co bude v mých silách.“

„Víc nemůže udělat nikdo z nás.“

DRUHÁ KAPITOLA

Amelia došla k obrovské přední bráně z kamene a železa zámku Château de Candé. Po snídani se vypravila na poštu v nedaleké vesnici, aby zjistila, jestli se během uplynulého týdne rozrostl dav novinářů. Blokovali cestu, dychtiví zachytit kohokoliv i s nepatrným napojením na Wallis nebo na vévodu, ve snaze získat podrobnosti pro své články. Někteří z nich seděli u provizorních stolů pod velkými stromy se sundanými saky, s vyhrnutými rukávy a prsty poskakujícími po klávesnici přenosných psacích strojů. Amelia nechápala, proč tam den po dni dřepí, vždyť psali povětšinou výmysly, ale na druhou stranu jí bylo jasné, že se také musejí nějak živit.

Amelia kolem nich proklouzla a novináři ji zaznamenali, teprve když jí četníci otevřeli bránu.

„Támhle někdo je,“ vykřikl jeden z nich a všichni jeho kolegové se vymrštili od stolů a psacích strojů a rozběhli se k bráně. Amelia jí rychle prošla a četníci ji za ní zavřeli.

„Už se ví, kdo z královské rodiny přijede na svatbu?“ zavolal novinář.

„Je pravda, že král Jiří zakázal účast všem členům své rodiny?“ zeptala se hlasitě mladá žena v tmavomodrém kostýmu s umně nakadeřenými blondatými vlasy.

Amelia na ně zamávala, nic neprozradila a jen pokračovala dál k zámku v naději, že je pro novináře natolik nedůležitá, že se její fotografie neobjeví v novinách. Pracovala sice pro nejnechvalněji známou ženu na světě, ale nepřála si, aby se nechvalně známou stala i ona.

Zejména ne v tomhle oblečení. Dokonce i novináři utáboření před branou vypadali lépe. Amelia nakopla ošoupanou špičkou černé boty kamínek na cestě. Nikdy nebyla vzorem poslední módy, ne když matka zaměřila veškeré úsilí na sebe a nechala na dceři, aby objevila svůj vlastní styl. Amelia však tenkrát nosila kvalitní kousky, ne laciné napodobeniny z výprodeje. Avšak ani drahá látka nezakryla její neohrabanost a během první společenské sezony byla téměř neviditelná, dokud si jí nevšiml Jackson.

Pokřikování novinářů utichlo a nahradil ho zpěv ptáků a šustění borovic pohupujících se ve větru. Amelia kráčela po příjezdové cestě k zámku. Zvlněné kopce, vysoké stromy a zelená tráva jí připomínaly krajinu za jejím domem ve Wellesley. Procházela tamtudy, když vyzvedávala Jacksona od vlaku. Společně se vracívali, povídali si o prožitém dni, snili o cestě do Paříže a o pořádných líbáncích. Jackson jí sliboval luxusní hotel, kavárny a nové elegantní oblečení. O tři roky později se Amelia skutečně ocitla ve Francii, ovšem ne díky Jacksonovi. Zhroutil se jí celý život, aniž by se o to v nejmenším přičinila.

Amelia stiskla balíček v ruce a pomačkala hnědý papír, v němž byl zabalen. Takhle to nemělo dopadnout. Měla vychutnávat poklidný domácí život s manželem a dětmi. Jackson ji o všechno připravil, včetně budoucnosti, a jediné, co dokázal, bylo, že pravdu měli všichni, kdo odsuzovali

jejich uspěchané manželství. Toužila pouze po lásce. Nechtěla nic jiného. A skončila se zlomeným srdcem.

Amelia si utřela hřbetem ruky slzy, aby nesmáčely expresně doručené dopisy. Nedej bože, aby umazala drahý papír od dalších hostů odmítajících pozvání. Předešlý den nedošlo nic jiného než omluvy a Wallis to uvedlo do špatné nálady. *Píšeš moc hlasitě na stroji. Třídíš špatně adresy, na které je zapotřebí písemně poděkovat. Zvedni telefon před druhým zazvoněním, bolí mě z toho neustálého vyzvánění hlava.* Uf!

Mezi stromy se vynořila břidlicová střecha francouzského zámku s cimbuřími a se špičatými věžičkami z modré břidlice a dech beroucí pohled na údolí Loiry. Ameli se sevřel žaludek při představě dalšího dne zaplněného příkazy a výtkami. Vyrůstala obklopená služebnictvem. Vůbec ji nenapadlo, že jednou skončí jako jedna z nich.

„Všechno v pořádku, paní Bradfordová?“ přivítal ji pan Dudley Forwood, vévodův pobočník. Vynořil se z domu pro hosty. Vévoda i jeho zaměstnanci se snažili zachovat dojem, že vztah s Wallis je naprosto v pořádku. Čemuž nikdo nevěřil, zejména ne teta Bessie a Amelia, ale v zájmu patřičnosti přistoupili všichni na hru. Byla to jedna z mnoha lží, které udržovaly soužití Wallis a vévody při životě, včetně báchorky o velkoleposti svatby. Wallis měla pravdu. Zámek není Westminsterské opatství a nejedná se o státní záležitost.

„Ano. Hezky jsem se prošla k poště ve vesnici.“

„Kolik vám nabídli novináři za informace?“ zeptal se pan Forwood, když procházeli přes rozlehlý trávník před hlavním vchodem. Mademoiselle Marguerite Moulichonová, komorná paní Bedauxové, přidělená Wallis na dobu jejího

pobytu na zámku, venčila Pookie, Prisie a Detta. Psi trhali nedočkavě vodítkem, protože jim procházka připadala moc pomalá. Wallisina milovaného Slippera zabila před několika týdny zmije a psi od té doby nesměli volně pobíhat.

„Bohužel vůbec nic.“

„Mně nabídli tisíc franků, když jsem vyšel naposledy za bránu, ale samozřejmě jsem odmítl.“ Forwood pozvedl hrdě bradu s rýhou. „Věrná služba Jeho královské Výsosti je důležitější než peníze.“

To se ti snadno říká, když dostáváš plat pobočníka. Amelia vrhla po Forwoodovi postranním pohledem. Forwood byl spíš distingovaný než pohledný, s pevným tělem a velice úctyhodným původem. Byl by dobrá partie, ale Amelia k němu necítila nic jiného než kamarádství založené na podobném postavení. Kdyby zdělila geny po matce, zatnula by do Forwooda drápy a zachránila by se z neutěšené situace sňatkem, ale odmítala být jako ta příšerná ženská. „Doufám, že se mi podaří odolat pokušení a nic neprozradím.“

„O tom nepochybuju.“ Forwood v ní měl větší důvěru než ona sama v sebe. Nad hlavou jí visely Jacksonovy dluhy za právníka a správné množství franků by mohlo nalomit její odhodlání.

Prošli pod vstupní věží s mozaikou svatého Martina z Tours se žebrákem a vstoupili do dřevem obloženého zá dveří zámku. Z přijímacího pokoje se vynořil vévoda ve svém tartanovém úboru na golf, v pumpkách nad károványými ponožkami, na blondaté hlavě našikmo posazenou skotskou čapku. Byl jen o pár centimetrů vyšší než Amelia a jeho hladký obličej působil spíš klukovsky než mužně. Rozhodně nevypadal na svých třiačtyřicet let.

„Vaše královská Výsosti.“ Amelia vystřihla neobratnou poklonu. „Odcházíte si zahrát golf?“

„Nemůžu se dočkat. Vy ho také hrajete, paní Bradfordová?“

„Bohužel ne.“ Golf hrával Jackson. Jí stačilo přátelit se s manželkami ostatních hráčů, se stejnými ženami, které se od ní odvrátily, když vyšly najevo Jacksonovy finanční machinace.

„Wallis je v přijímacím pokoji. Pojdte se mnou, pane Forwoode. Musíme probrat nečekaný příjezd sira Waltera.“ Vévoda se prosmýkl vstupními dveřmi, následovaný panem Forwoodem.

Wallis stála v přijímacím pokoji a prohlížela si bezpočet svatebních darů vystavených na dlouhém středověkém stole uprostřed místnosti. Hosté se nechtěli dostavit, ale neváhali poslat pozornosti.

„Další dárek.“ Amelia podala Wallis balíček v hnědém papíře.

Wallis roztrhla papír a odhalila úzkou, žlutočernou krabičku s nápisem *Fendi* na víčku. Krabička obsahovala ná-
vštěvní knihu v jemné, zdobené kůži. Wallis se rozzářily oči, když zahlédla připojenou kartičku. „Je od Mussoliniho. Takový pozorný muž, na rozdíl od spousty lidí, které jsem pozvala. Nějaké nové odpovědi?“

„Ano.“ Amelia otevřela jeden z dopisů, které vyzvedla společně s balíčkem. „Omlouvá se lord Brownlow.“

„Pochopitelně.“ Wallis odložila knihu hostů a krabičku na stůl mezi svícen a stříbrný čajový servis. „Cookie pohrozila, že o její přízeň přijdou všichni na druhé straně Lamanšského průlivu, kteří by přijali pozvání. Dvě stě osmdesát

čtyři odmítnutí ze tří set pozvání. Při tomhle tempu bude na svatbě víc novinářů než hostů.“

Wallis vypochoďovala z přijímacího pokoje. Amelia vyrazila za ní, přesně jak se od ní očekávalo.

Wallis rozrazil dveře své ložnice. Vzhlédla k ní teta Bessie, usazená na pohovce, kde třídila poštu z předešlého dne. Dopisy chodily každé odpoledne z Británie, Ameriky a nejrůznějších koutů světa. Všichni úplně všude si udělali na Wallis svůj názor a měli jí ho potřebu sdělit.

„Proč mi třídíš poštu? To je úkol Amelie.“ Wallis se usadila za stůl ve stylu Ludvíka XIV. a vložila blahopřání od Mussoliniho do vzpomínkové knihy. „Namáháš si oči.“

„Nemůžu celý den jenom nečinně posedávat a hrát si na zámeckou paní.“ Teta Bessie mrkla na Amelii a zastrčila pár dopisů pod polštářky na pohovce.

„Co to schováváš?“ Wallis málokdy něco ušlo.

„Jak to myslíš?“ Teta Bessie se posunula a skryla důkaz pod svým širokým pozadím.

„Zadržuješ mi dopisy, přestože víš, že si je chci přečíst.“

„Jenom by tě rozčílily.“

„Ale jsou neskutečně poučné.“ Wallis napřáhla ruku. „Každý den se naučím nové slovo pro děvku.“

Teta jí podala s rezignovaným povzdechem dopisy a Amelii se stáhl žaludek. Wallis měla už i tak špatnou náladu. Dopisy z ní udělají bestii.

Wallis zasunula do první obálky nůž na dopisy a prudkým trhnutím zápěstí ji rozřízla. Vytáhla dopis a našpulila rty, protože jeho obsah musel být obzvlášť peprný. „Amelie, máš pro mě dneska ráno také dobré zprávy?“

„Dopis od pana Ernesta Simpsona.“ Wallis a teta Bessie si vyměnily pohled. „Mám ho otevřít?“

„Ne, vezmu si ho a všechny ostatní, které by ještě poslal. Jeho dopisy jsou pro tebe zakázané stejně jako trezor v mé skříni.“

„Ano, madam.“

„Neměl by ti vůbec psát a ty bys neměla psát jemu,“ upozornila teta Bessie.

„Jde o náš rozvod. Musíme se ještě domluvit na pár věcech.“ Wallis zastrčila neotevřený dopis do kapsy kostýmu a pokračovala ve čtení došlé pošty.

„Jeden je od Joachima von Ribbentropa.“ Amelia přečetla zpáteční adresu na obálce s berlínskou známkou.

„Další z lidí, jehož dopisy jsou určené pouze pro mě.“ Wallis si vzala dopis a uložila ho k dopisu od pana Simpsona.

„Další z lidí, s nimiž by sis neměla psát,“ zamumlala teta Bessie. „Ale ty si stejně budeš dělat, co chceš, že ano?“

„Nebuď takový strašpytel.“

„Jako bys mi nikdy nezavdala důvod k obavám.“

Wallis se zamračila, ale vážila si tety Bessie natolik, že jí neukousla hlavu. Amelia na tom byla hůř. „Hoď sebou. Nemám celý den na to, abych se zabývala ranní poštou.“

„Tady je účet z čistírny.“ Amelia napřáhla ruku s účtem.

Wallis se na něj ani neobtěžovala pohlédnout, příliš zabraná do dopisů od takzvaných fanoušků. „Postará se o něj paní Bedauxová. Až s ní budeš mluvit, požádej o jinou pradelnu. Moje prostěradla se musejí každý večer žehlit a moje polštáře převlékat. Špinavé povlaky jsou metla pro pleť.“

Amelia zastrčila účet do kapsy saka a napadlo ji při tom, jak je možné, že Wallis a vévoda vyrábějí horentní účty

a pak je jenom tak předávají Bedauxovým, aby je vyrovnali. A ještě zvláštnější je, že oni je nikdy neodmítnou zaplatit. Amelii by zajímalo, jakou mají z takového uspořádání výhodu.

„Nedávej si ten účet do kapsy,“ vyštěkla Wallis. „Dej ho do zápisníku, který jsem ti věnovala, abys ho mohla zanést do účetnictví, jak jsem tě učila.“

„Zápisník mám v pracovně. Ne-nestihla jsem ho vyzvednout po návratu z pošty.“

„Co jsi dělala na poště?“

„Chtěla-chtěla jsem...“

„Máš se starat o mé záležitosti. O poštu se stará listonoš. Potřebuju pomoc, ne překážky. Nos ten zápisník pořád u sebe.“ Wallis odložila druhý dopis a pustila se do čtení třetího, jehož obsah ji donutil k zamračení. Když si nebude dávat pozor, víc si zničí pokožku dopisy než spaním na špinavém polštáři. „Poslala lady Selbyová telegram, kdy přijede?“

„Lady Selbyová?“ Amelia se pokusila vzpomenout, kdo to je.

„Manželka britského přidělence konzula ve Vídni.“ Wallis probodla Amelii pohledem přes okraj dopisu. „To vás v té škole nic nenaučili?“

Amelia polkla úsečnou odpověď. Rok se na kvalitní škole Katharine Gibbsové učila, jak psát děkovné dopisy, sestavovat seznamy hostů a vyřizovat korespondenci, ale ne, nevěděla, kdo je manželka britského přidělence konzula ve Vídni.

„Buď zdvořilá, Wallis,“ vyslovila jemné napomenutí teta Bessie. „Pochybuju, že jsi v Amelině věku znala jakékoliv diplomaty.“

„Neznala, ale rychle jsem se naučila, kdo je kdo a co je co, když to bylo důležité.“ Wallis se na Amelii přísně podívala. „Radím ti, abys udělala to samé. Až lady Selbyová přijede, pokud se ti bez mé pomoci podaří zjistit, kdy to bude, musejí na ni čekat v ložnici lilie. Dostaví se bez manžela, takže kvůli němu si hlavu lámat nemusíme. Postarej se, aby ty lilie byly čerstvé a nebyly svěšené. Nechci, aby se o mně říkalo, že jsem podřadná hostitelka, když už mi vyčítají,“ Wallis přečetla z dopisu, „... že jsem ubohá družka skvělého anglického krále.“

„Myslím, že pro dnešek to s těmi malými skvosty stačilo.“ Teta Bessie si vzala dopis. Jako jediná byla natolik statečná, že si na Wallis dovolila, když měla vražedný výraz v obličeji.

Hodiny na krbové římse odbily celou a Wallis se postavila a narovnala si výraznou mašli na tmavozelené blůze. „Musím se domluvit s kuchařem na svatební hostině. Jeho menu je příliš extravagantní. Jídlo má být dokonalé, ale prosté. Když se lidé moc nacpou, jsou líní a nudní. A žádná polévka. Je to nejméně zajímavá tekutina ze všech a není k ničemu dobrá. Amelie, pokud po tobě nežádám moc, přeju si, abys plnila své povinnosti a dokončila ten děkovný dopis pro lady Williamsovou-Taylorovou. Chci ho poslat v odpolední poště. A pokus se tentokrát o formulaci, která by zněla víc jako já.“

Wallis vypochoďovala z místnosti za hlasitého klapání podpatků na dřevěné podlaze.

„O jakou formulaci se mám pokusit, o takovou, jakou používá, když mluví s námi, nebo o sladké cukrování, které má vyhrazené pro hosty?“ postěžovala si Amelia tetě

Bessie. „Jak mám vědět, co je to všechno za lidi, když mi nic neprozradí?“

„Jsi chytrá. Najdeš způsob, jak to zjistit. Teď hybaj do práce. Postáváním a stěžováním se nic nedozvíš.“

Amelia se dověkla k mahagonovému psacímu stolu v rohu pracovny pana Bedauxe. Dosedla ztěžka do tvrdého bankéřského křesla a zadívala se na kamenný krb a na velkou rozkládací postel ze soustruženého dřeva, na níž spala v noci teta Bessie. Služebné přetáhly přes postel přehoz a zastrkaly ho po okrajích. Ameliina postel na kolečkách už byla uklizená, podobně jako její přenosný psací stroj a papíry. Wallis nesnášela nepořádek a věci povalující se na místech, kam nepatřily.

Přesně jako otec.

Otcova pracovna nebyvala tak formální jako pracovna pana Bedauxe, ale hřejivá a útulná, s modrými stěnami a bílými ozdobnými lištami dole u podlahy, ne s masivním obložením a červeným brokátem. Když otec umřel a jeho společníci odnesli zásuvky plné pořadačů, matka proměnila pracovnu na šatnu pro svou garderobu a po otci tam nezůstala ani stopa.

Amelia sebrala plnicí pero a začala jím otáčet v prstech. V černém plášti z umělé pryskyřice se odráželo světlo. Kdyby otec nezemřel, všechno by bylo jinak. Matka by se nevrhla do společenského života, nezačala by si shánět jako smyslů zbavená manžela a nezanechala by Amelii a jejího bratra Petera napospas osudu. Pro bratra byla matčina lhostejnost spíš nepřijemnost. Otec mu naplánoval budoucnost tak, aby Peter mohl jednoho dne převzít jeho místo v představenstvu železniční společnosti. Pro Amelii otec

nic nepřichystal. Dokonce ji ani nezahrnul do své poslední vůle a nechal na matce, aby jí přidělovala tolik peněz, kolik uzná za vhodné, což znamenalo velice málo. Matka tvrdila, že se o Amelii postará její budoucí manžel. Alespoň tak zněl plán.

„Tohle přišlo pro paní Simpsonovou, nebo bych měl spíš říct pro paní Warfieldovou.“ Do pracovny vešel pan Forwood a podal Amelii oficiální dokument oznamující, že Wallis přechází ze jména Simpsonová na rodné příjmení Warfieldová. Jména mohla měnit podle libosti, ale nikdy se jí nepodaří změnit minulost. Ta ji bude pronásledovat až do konce života, podobně jako Amelii. „Žádost podala ještě před vaším příjezdem.“

„Aha.“ Ještě dobře, že se to dozvěděla dřív, než se pustila do psaní dopisů. Velice nerada by je celou noc opravovala.

„Chce s vámi mluvit paní Bedauxová.“

„Hned za ní zajdu.“ Amelia popadla zápisník, účet a žádost o novou prادلenu. Po cestě za zámeckou paní si připadala jako žebrák s kloboukem v rukách ještě víc, než když se tenkrát ocitla přede dveřmi tety Bessie. Tohle však byla její práce a rozpoutalo by se nové peklo, kdyby neudělala, co po ní Wallis chce.

Amelia prošla kolem knihovny, kde seděli sir Walter a pan Metcalf, vévodův dlouholetý přítel, bývalý pobočník a svědek na nadcházející svatbě. Muži se skláněli nad puzzle, ale spíš než hledání kousků skládačky se věnovali šeptání.

„Předám dál, co považuju za užitečné, ale ani já nejsem zasvěcený do všeho.“ Pan Metcalf si zajel rukou do vlnitých hnědých vlasů nad dlouhým obličejem. „Od té doby, co se

vévoda kamarádí s tím chlapem Bedauxem, jsem vyšachovaný ze hry.“

„Chápu, ale udělejte, co je ve vašich silách. Nechceme, aby na nás vyzráli,“ požádal sir Walter, štíhlý královský zmocněnec s brýlemi a s tmavými vlasy rozdělenými pěšinkou uprostřed a uhlazenými po stranách. Pak zaznamenal Amelii.

Oba muži povstali. „Paní Bradfordová.“

„Nenechte se, prosím, rušit,“ opáčila Amelia. Ať už se bavili o čemkoliv, nebylo to určené pro její uši.

Amelia je nechala u puzzle a vystoupala po točitém kamenném schodišti pod klenutým gotickým stropem. Velká okna na vrcholku propouštěla jasné sluneční světlo a nabízela nádherné výhled na topoly a vrby obklopující zámek.

Tohle místo je na práci stejně dobré jako jakékoliv jiné. A rozhodně lepší než špinavá, vlhká a studená pojišťovací kancelář, kde se ucházela o místo. Ale dokonce i tam se donesly zvěsti o Jacksonovi a jeho zločinech. Obloustlí pojišťováci v laciných oblecích okamžitě uzamkli zásuvky s hotovostí a potom jí pověděli, že se na nabízenou pozici nehodí.

Stejně málo jako na tuhle, napadlo Amelii. Ale bude se s ní muset nějak poprat, protože nemá jinou možnost.

„Dobré ráno, paní Bedauxová.“ Amelia vstoupila do místnosti se světle zelenými stěnami a s majestátním empírovým nábytkem.

„Bonjour, madame, děkuju, že jste za mnou přišla,“ pozdravila paní Bedauxová s americkým přízvukem zabarveným nádechem kontinentální Evropy. Seděla u sekretáře se sklopnou psací deskou, oblečená v odpoledních šatech

z krémové krajky přetažené přes hedvábí, štíhlá a ladná jako černožlatá soška od Charlese Lemanceaua na krbové římse z růžového mramoru.

„Chystala jsem se za vámi. Paní Simpsonová mě požádala, abych vám předala tohle.“ Amelia podala paní Bedauxové účet s větší pokorou, než jakou projevila Wallis, když chtěla, aby ho její hostitelka vyrovnala.

„Postarám se o to.“ Paní Bedauxová položila účet na účet od Cartiera vedle své korespondence.

„Paní Simpsonová také prosí o novou prادلenu, která by se jí starala o povlečení, a o lilie do pokoje pro lady Selbyovou. Mají být přichystané před jejím příjezdem zítra odpoledne.“

„Samozřejmě. Promluvím o tom s panem Halem. Když přivítají hosta květiny, cítí se hned vítaný a jako doma.“

Amelia si vzpomněla na květiny, kterými matka zaplnila jejich baltimorský dům po svatbě s Theodorem Millerem. Na těch přehnaných a nevkusných aranžmá nebylo vůbec nic osobního a rozhodně nedodávaly hostům pocit vítanosti. Posloužily jen k tomu, aby na sebe neviděli u jídelního stolu.

„Když má člověk hosty, není nad cit pro jejich osobnost a smysl pro detail,“ objasnila paní Bedauxová. „Jaké jsou vaše oblíbené květiny, paní Bradfordová?“

„Světle růžové růže, ale jenom dvě až tři s nějakou zelení.“

„Máte prostý, ale elegantní vkus.“

Její vkus ještě nikdo nenazval elegantním. Matka o něm vždycky tvrdila, že je obyčejný, protože nedokázala pochopit, že dcera automaticky nepřevzala její opulentní styl.

V životě ji nenapadlo naučit Amelii vážit si vlastního vkusu a způsobu oblékání. Prostě předpokládala, že Amelia v sobě tu schopnost nějakým zázrakem vyvine, a byla zklamaná, když to neudělala.

Amelia mlčky čekala a počítala s tím, že ji paní Bedauxová propustí, ale ta se opřela o opěradlo a zkoumavě se na ni zadívala. Byla vysoká, záviděníhodně elegantní s jemnými rysy pod tmavě blondatými vlasy. „Jak si zvykáte v nové práci?“

„Wallis je hodně náročná,“ vyklouzlo Amelii dřív, než si uvědomila svou chybu. „Omlouvám se, nechci, abyste mě považovala za nevděčnou.“ Tahle žena není její důvěrnice, ale Wallisina přítelkyně. Možná jí prozradí, co právě řekla, a to bylo znamenalo její konec.

„Nejste nevděčná, jenom mladá, a ne ve svém živlu.“ Paní Bedauxová se hřejivě usmála a Amelii se ulevilo. Musí se však co nejrychleji zbavit puncu ztracenosti a nezkušenosti, jinak si tohle místo moc dlouho neudrží. „Pro mě to také nebylo snadné, když jsem přišla poprvé do Francie. Byla jsem tenkrát přibližně ve vašem věku, protože předpokládám, že je vám asi tak čtyřicet, správně?“

„Jednadvacet.“ Amelia si však po Jacksonově zatčení, po jeho smrti a po pokusech vydělat si nějak na živobytí připadala občas jako stařena.

„Takže jste mladší, než jsem byla já, když jsem přijela do Francie. Vysoká společnost v Grand Rapids mě ani v nejmenším nepřipravila na evropskou smetánku. Dovolte, abych vám poskytla pár rad, několik pravidel, kterými bych se řídila, kdybych byla vámi. Za prvé, pozorujte Wallis a všimněte si toho, co má a nemá ráda, jak všechno dělá

a přeje si, aby bylo děláno, a přizpůsobte se tomu. Naučte se vycházet vstříc jejím potřebám a stanete se nepostradatelnou. Za druhé, chovejte se ke všem lidem hezky, bez ohledu na jejich postavení, protože nikdy nevíte, kdy vám budou s to pomoci. Za třetí, čtěte.“ Paní Bedauxová zvedla z kulatého stolku mezi okny výtisky *Le Temps*, *Le Figaro*, *Marie Claire* a *Vogue*. „Naučíte se, kdo je kdo, a jak jsou ti lidé navzájem propojeni a spřízněni. Také si vybrousíte znalosti o literárních a uměleckých trendech, což vám napomůže při konverzaci. Požádám služebnou, aby vám ty noviny a časopisy každý večer nosila. Pokud se dočtete o někom nebo o něčem, co vám nebude jasné, klidně se mě zeptejte.“

„Proč přijede lady Selbyová na svatbu bez manžela?“ Pokud se smí ptát, může to udělat okamžitě.

„Vláda jeho veličenstva vydala rozkaz, že se té svatby nesmí zúčastnit nikdo z jejích pracovníků. Lady Selbyová se může odvolat na přátelství, ale pro jejího manžela to nepřipadá v úvahu.“

„Proč ne? Jeho královská Výsost už není král. Copak ještě záleží na tom, koho si vezme, nebo co udělá?“ Záležitosti královské rodiny jsou tak komplikované.

„Králové, podobně jako papežové, neodstupují, ale umírají, a nikdy by neměli existovat dva najednou. Což se však teď stalo a štěpí se tím loajálnost. Je to pro oba nebezpečné, zejména pro toho, který má na hlavě korunu. Jeho Veličenstvo si nepřeje, aby někoho napadlo, že i on by mohl padnout. Královská rodina se pokouší ignorovat velice nepříjemnou skutečnost.“

To není jediná. Wallis se snaží udržet fasádu velké královské svatby hodné bývalého krále a tuhle iluzi nabourává

každé další odmítnuté pozvání. Není divu, že Wallis je naštvaná.

„Další skvělý způsob, jak zjistit, kdo je kdo a co je co, je promluvit si se zasvěceným člověkem. Přesvědčím Wallis, aby vás zítra přivedla na večeři. Vysvětlím, že vás potřebujeme do počtu. Večeře se zúčastní také pan Randolph Churchill, a tak zařídím, abyste seděla vedle něho. Hodně se od něj dozvíte, včetně toho, co má v úmyslu napsat pro *Daily Mail* o svatbě. Wallis si kvůli tomu dělá starosti a bude vám vděčná, když ji budete moct uklidnit. Pamatujte si jednu věc, paní Bradfordová, vaším úkolem je ulehčit jí život. Pokud se vám to podaří, bude vás zbožňovat.“

Amelii napadlo, že jí nikdo život neusnadní. Musela se při tom pomyslení zamračit, protože paní Bedauxová sepnula ruce, klidná a vážná způsobem, který Amelia nesmírně postrádala u matky. „Ještě jedna rada, řekněme pravidlo číslo pět. Nikdy se netvařte naštvaně ani podrážděně, když máte něco udělat, co vám připadá hloupé nebo nesmyslné. Vím, že to není ve vašem věku nic lehkého, ale nestěžujte si a nechovejte se nezdvořile. Za všech okolností se usmívejte a dívejte se na každý střet jako na příležitost k procvičení umění vyrovnanosti, mluvy, způsobů a všech dalších dovedností, které vás posunou dál v kariéře.“

Amelia usoudila, že řídit se touhle radou bude pro ni nejtěžší.

TŘETÍ KAPITOLA

„Zeptal jsem se lorda Beaverbrooka, proč se postavil na stranu Jeho Veličenstva, když všichni vědí, že je proti monarchii, a víte, co odpověděl?“ zeptal se Amelie Randolph Churchill usazený po jejím boku. Večeřeli v osmi v dřevem obložené jídelně s trámovým stropem a tapiseriemi na stěnách. Nejedli z jemného porcelánu Bedauxových, ale z bledě růžového servisu značky Wedgwood, který zdědila Wallis po své babičce Warfieldové, doyenky baltimorské společnosti, jež naučila Wallis vybranému chování, včetně toho, jak sedět, aniž by se dotýkala zády opěradla židle.

„Co řekl?“ otázala se Amelia. Pan Churchill rád povídal, zejména o sobě, ale paní Bedauxová měla pravdu, byl studnice vědomostí. Amelia se od něj během dvou hodin naučila o britské politice a společnosti víc než za celý uplynulý týden.

„Udělal to proto, aby zavařil ministerskému předsedovi Baldwinovi, který přinutil vévodu abdikovat.“ Pan Churchill se zahihňal do svého šampaňského.

„Kdo je lord Beaverbrook?“

„Majitel novin, dost vlivný. Dalo by se říct, že můj šéf. Poslal mě sem, přestože ví, že toho moc nenapišu. Můj otec

miluje starého krále a nedovolil by mi, abych vytruboval do světa jeho intimní záležitosti. Ať to udělají pisálkové před branou.“ Randolph Churchill se rozhlédl kolem stolu a pak se naklonil k Amelii a pohlédl jí do výstřihu zakrytého saténovou šerpou překříženou na hrudníku a svázanou do příliš velké mašle na zádech. Šaty ze světle růžového šifonu byly pozůstatek z Ameliny první společenské sezony a jediný model, který vlastnila. Bledly v porovnání s elegantními večerními róby ostatních žen, zejména s Wallisinými vypasovanými šaty z lamé protkaného zlatem s vysokým límečkem. „Jeho královská Výsost je jediný z přítomných, který vypadá, že se dobře baví. Ostatní se tváří jako na pohřbu. O něčem takovém nechce nikdo číst.“

To je úleva. Amelia může Wallis povědět, že se nemusí pana Churchilla bát. Možná na ni dokonce udělá dojem, že to zjistila jako první.

„Pokud jsem tomu správně rozuměl, pocházíte z Washingtonu.“ Pan Churchill se pustil do zbytku své pečené perličky, bramborového suflé a chřestu v krémové omáčce. Obličejem a spodní čelistí připomínal otce, ale chyběla mu jeho buldočí ctižádost a sveřepost, které viděla Amelia doma ve Státech ve filmových týdenících.

„Původně pocházím z Baltimoru.“ Amelia odmítla mávnutím rukou lokaje nabízejícího další šampaňské. „Ale poté, co se matka podruhé provdala, jsem strávila několik let ve Washingtonu.“

Byla to druhá nejhorší léta jejího života.

„Váš otec působil jako senátor?“

„Nevlastní otec. Bylo to na konci dvacátých let. Nyní pracuje ve zpracovatelském průmyslu, pro Daniel Miller

Company. Nepodnikají v Evropě.“ Zaplaťpánbůh, protože Theodore by jinak patrně prolomil své odtažitě mlčení a začal jí posílat varovné dopisy, že ho ztrapňuje v zámoří. Nicméně se rozhodla, že trochu vylepší svůj původ. Je sice černá ovce, ale hrdost jí velela, že všichni tihle pánové a dámy, mezi kterými sedí, by měli vědět, že není úplná nula. „Rodina mého otce vlastní železnici Baltimore Southern Railway, ale otec zemřel v roce 1931 při automobilové nehodě.“ Amelii bylo tenkrát patnáct a musela se dívat, jak se matka vrhá do společenského života a loví velice bohatého Theodorea se skvělými konexemi. Theodore jí umožnil zachovat si původní společenské postavení, postavení, které ona ohrozila svým útekem s Jacksonem. „Můj bratr brzy převezme jeho místo ve správní radě.“

„Lady Metcalfová, povězte mi o všech londýnských drbech, které se netýkají mé osoby,“ požádala Wallis ženu usazenou naproti ní. Nemluvila obzvlášť hlasitě, ale její řízný tenor se vždycky nesl i tím nejhustším davem.

„V tom případě toho není moc k povídání.“ Lady Metcalfová se zasmála, přestože myslela svá slova napůl vážně.

„Určitě se k vám něco doneslo,“ trvala Wallis na svém. „Když přijmete pozvání na večeři, je vaší morální povinností být zábavná. Co ty, Fern? Co píše Charles o Německu?“

„Německé továrny jsou prý působivé, a kdyby Británie a Francie neodmítaly uzavírat obchodní dohody, nové průmyslové Německo by jim přineslo užitek.“

„Charles má pravdu. Měli bychom Německo obejmout, ne se od něj izolovat.“ Jeho královská Výsost podala psům sedícím trpělivě vedle jeho židle kousky perličky. „Kdybych mohl Německo navštívit a podat mu přátelskou ruku,

okamžitě bych to udělal a učinil přítrž všemu tomu řinčení zbraní.“

„Německo nemá zájem na zmírnění svých agresivních řečí,“ upozornil pan Walter. Pan Metcalf souhlasně přikývl a vévoda se zamračil. „Herr Hitler se vůbec nesnaží zakrýt své záměry ani nehorázné porušení Versailleské smlouvy.“

„Herr Hitler si nedělá choutky na Británii, Dánsko, Holandsko ani na Nizozemsko. Řekl to v mnoha projevech. Chce pouze sjednotit německy mluvící lidi a zabránit šíření komunismu,“ stál si za svým vévoda. „Tak mu to dovolte. Bolševici ohrožují Evropu víc než Německo. Někdo je musí zastavit. Můj bratr se k tomu nemá a já si nepřeju skončit zasažený bolševickou kulkou jako můj bratranec car a jeho rodina. Stačí, když se nebudeme plést Herr Hitlerovi do cesty, a on se už o Rusko postará a ušetří nám zatracenou spoustu potíží.“

„Co jeho zacházení se Židy?“ otázal se pan Rogers, Wallisin starý americký kamarád, který přijel na svatbu, a vyměnil si znepokojený pohled s manželkou na opačné straně stolu.

„To jsou jenom komunistické žvásty a zveličování, které mají očernit muže, jenž udělal pro dělnickou třídu víc než jakýkoliv jiný vůdce v Evropě.“ Jeho královská Výsost klepla klouby do stolu.

„Pane, radím vám, abyste se nevyjadřoval tak otevřeně o svém obdivu k Herr Hitlerovi,“ varoval vévodu pan Metcalf. „Podobné poznámky se dají snadno vytrhnout z kontextu a použít proti vám.“

Vévoda probodl pana Metcalfa jedním ze svých pohledů *setněte-mu-hlavu*. „Můžete mi předkládat návrhy, ne rady.“

„Omlouvám se, pane, nechtěl jsem překročit své pravomoci. Jenom jsem se snažil pomoci.“

„Vévoda ví, co jste pro nás v minulosti všechno udělal, Edwarde, a dokáže to ocenit,“ zasáhla Wallis. „Že ano, miláčku?“

„Správně.“ Vévoda si vzal prsty výhonek chřestu.

Wallis ho plácla přes ruku. „Jez vidličkou.“

U stolu zavládlo zděšení. Amelia očekávala, že vévoda Wallis pokárá za to, že ho uvedla do trapné situace, ale ten si jen otřel ubrouskem prsty a chopil se své vidličky.

Večeře a konverzace se pomalu navrátily k normálu, jako by se nic nestalo.

„Má sir Walter pravdu s těmi německými záměry?“ zeptala se Amelia pana Churchilla, když stáli po večěři v knihovně u krbu. Z gramofonu hrála „Ma Pomme“ v podání Maurice Chevaliera a podmalovávala tichou konverzaci Wallis a ostatních žen na pohovce. Do francouzské písně zaznívalo cinkání žetonů, protože vévoda, sir Walter, pan Rogers a pan Metcalf hráli karty, usazení u stolu poblíž obrovských varhan značky Skinner, chlouby knihovny a zámku.

„Ano, má. Když jsem psal v Německu reportáž pro *Daily Mail*, viděl jsem jejich továrny na výrobu zbraní. Jedou na plné obrátky a každý tělesně zdatný muž vstoupil do armády, která nemá podle Versailleské smlouvy existovat. Říkal jsem, že jsou mnohem větší důvody k obavám než jenom obsazení Porýní, ale lidé mi naslouchali asi tak jako Řekové Kassandře. Jeho královská Výsost se značně mýlí, jestli se domnívá, že Německo a Rusko si to vyřídí mezi sebou,

zatímco zbytek Evropy bude jenom přihlížet a čekat na vítěze.“

„Pokud ovšem vévoda neví něco, co my nevíme. Když byl král, musel vidět spoustu státních tajemství.“

„Žádná, která by bral vážně,“ zachichotal se pan Churchill do skleničky s drinkem. „Státnictví nebyla jeho silná stránka.“

„Říkám vám, sire Waltere, že to není správné.“ Vévoda bouchl pěstí do hracího stolu s takovou silou, že se před ním rozdrnčely hraničky žetonů. „Neexistuje žádný právní důvod, aby moje manželka nemohla užívat titul Její královská Výsost.“

„Jsem pouze posel Jeho Veličenstva, pane, nerozhoduji o titulech,“ opáčil sir Walter klidně.

Wallis sledovala jejich rozhovor, ruku pevně sevřenou na sklenici s koktejlem, očividně rozčilená, že vévoda tohle téma nadnesl před sirem Walterem a ostatními hosty.

„Randolphe, promluv o tom s Winstonem. Musí mít nějaké páky,“ nakázal vévoda.

„Uvidíme, co dokážu, pane,“ opáčil pan Churchill se stejnou uctivostí, s jakou se chovali k bývalému králi všichni ostatní.

„Výborně.“ Vévoda se vrátil ke karetní hře a Wallis povolila stisk na sklenici a pokračovala v konverzaci s dámami.

„Nechápu, proč vévodovi tak záleží na titulu pro Wallis,“ postěžovala si Amelia panu Churchillovi. Všechny ty tituly a královský protokol pro ni byly záhadou a nechápala, proč je všichni milují s vehemencí hraničící s posedlostí. „Když si ho vezme, bude vévodkyně. Co je na Její královské Výsosti tak zvláštního?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nebezpečné ambice Windsorových.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.